



**REPUBLIKA
SLOVENIJA
OKROŽNO
SODIŠČE**
LJUBLJANA

Opr. št. P 1/2020 -II

SKLEP

IN

DELNA

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Okrožno sodišče v Ljubljani je po sodnici mag. Mirjani Reberc,

v pravdni zadevi tožeče stranke:

[REDACTED], in [REDACTED],
[REDACTED], ki ju oba zastopa
Odvetniška pisarna Robert Preininger, d. o. o., iz Šmarja pri Jelšah, zoper toženo
stranko: **UNICREDIT BANKA SLOVENIJA, d. d.**, ki jo zastopa Odvetniška
pisarna Branka Sedmak, s sedežem v Ljubljani,

zaradi ugotovitve ničnosti kreditne pogodbe in plačila zneska |15.317,81 (zvišano na
52.214,76) in neveljavnosti vknjižbe, izbrisa neveljavnosti vknjižbe in vzpostavitve
prejšnjega ZK stanja (vrednost spora 124.703,21 EUR),

po 7. aprila 2023 zaključeni glavni obravnavi in do 17. maja 2023 pridržani odločitvi

SKLENILO:

1. Sprememba tožbe tako, da tožnika z dajatvenim delom zahtevka (tč. 3 tožbenega zahtevka) po novem zahtevata: „Tožena stranka je dolžna v roku 15 dni plačati tožnikoma 52.214,76 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 7. 4. 2023 dalje do plačila, pod izvršbo“, se dopusti.

RAZSODILO:

I. 1. Ugotovi se, da sta Notarski zapis [REDACTED] z dne [REDACTED] in Pogodba o dolgoročnem tolarskem kreditu z valutno klavzulo št. [REDACTED] z dne [REDACTED], nična.

2. Ugotovi se, da je vknjižba hipoteke ID pravice: [REDACTED] pri nepremičnini [REDACTED] znak parcela [REDACTED], ki je bila vknjižena na podlagi odpravka neposredno izvršljivega notarskega zapisa opr. št. [REDACTED] z dne [REDACTED] za zavarovanje denarne terjatve v višini glavnice 195.000,00 CHF v tolarski protivrednosti po srednjem tečaju banke Slovenije za CHF na dan vračila kredita, z obrestmi 12 mesečni libor + 2,05 % letno, z zapadlostjo glavnice dne 28. 2. 2026, skupaj z zaznambo neposredne izvršljivosti notarskega zapisa, neveljavna in se izbriše.

II. O stroških postopka bo odločeno s končno odločbo.

OBRAZLOŽITEV:

1. Tožnika sta zakonca. Kot solidarna kreditojemalca sta s toženko (pod takratnim nazivom Bank Avstrija, Creditanstalt, d. d., Ljubljana) 17. 2. 2006 sklenila pogodbo o dolgoročnem tolarskem kreditu z valutno klavzulo, za znesek 195.000,00 CHF v tolarski protivrednosti po srednjem tečaju banke Slovenije na dan črpanja kredita. Doba vračanja je bila 240 mesecev. Na podlagi notarskega zapisa te pogodbe je bila za zavarovanje terjatve toženke ustanovljena in vknjižena hipoteka na nepremičnini parcela številka [REDACTED] sedaj [REDACTED]. Nepremičnina je v lasti tožnikov, vsakega do polovice. Kredit je bil dan za nakup in adaptacijo stanovanjske hiše ter zunaj namena poklicne ali pridobitne dejavnosti. Tožnika trdita, da banka ob sklepanju kreditne pogodbe svoje pojasnilne dolžnosti do njiju ni izpolnila. Sklicujeta se tudi na znatno neravnotežje v medsebojnih pravicah in obveznostih po kreditni pogodbi. Začetno stanje kredita po kreditni pogodbi je na dan 27. 2. 2006 znašalo 195.000,00 CHF oziroma 124.703,21 EUR. Skupni znesek vseh odplačil po kreditni pogodbi na dan 11. 11. 2019 je znašal 140.021,02 EUR, kar je več, kot sta v letu 2006 prejela, stanje dolga na dan 14. 2. 2019 pa je kljub rednemu

plačevanju znašalo 63.772,47 EUR. Kreditna pogodba je po vsebini kompleksen finančni instrument s potencialno neomejeno izgubo na njuni strani. Če bi toženka opravila svojo pojasnilno dolžnost in bi bila seznanjena s tveganji, ki jih pogodba prinaša, potem je ne bi sklenila. S tožbenim zahtevkom zahtevata, da naj sodišče ugotovi, da sta notarski zapis in in pogodba o dolgoročnem tolarskem kreditu z valutno klavzulo nična, ugotovi naj se tudi, da je vknjižba hipoteke na podlagi takega notarskega zapisa neveljavna in se izbriše. Toženka naj jima plača znesek 15.317,81 EUR in povrne stroške postopka.

2. Toženka zahtevku nasprotuje in predlaga njegovo zavrnitev. Kredit, vezan na tujo valuto CHF je dopusten pravni posel z veljavno pravno podlago. Pojasnilno dolžnost je izpolnila. Nikoli ni trdila, da naj bi bil kredit, vezan na CHF, varen. Nelogično je, da naj bi toženka za kredit, pri katerem sta prisotni dve tveganji (obrestno in valutno) trdila, da je v primerjavi s kreditom v domači valuti varen. Tožnikoma je lahko predstavila samo obstoječe podatke o gibanju referenčnih obrestnih mer in menjalnega tečaja do trenutka sklenitve kreditne pogodbe, nikakor pa jima ni mogla ali morala dati ocen za naprej, za celotno dobo odplačevanja kredita. To ni bilo v nje moči. Tožnika tudi nista ukrepala v smeri, da bi se valutnemu tveganju izognila. V 20. členu kreditne pogodbe je namreč izrecno določeno, da lahko stranka, če ni več pripravljena prevzemanj rizikov spremembe referenčne obrestne mere CHF, Libor ali menjalnega tečaja, predčasno odplača kredit ali zaprosi za njegovo refinanciranje. Vendar se tožnika nista odločila za nobeno izmed teh možnosti. Toženka trdi, da je bila v dobri veri in tožnikoma ni prikrivala nobenih informacij. Tudi ni prišlo do znatnega neravnotežja v pogodbenem razmerju pravnih strank. Vedenja o tem, kako se bo menjalni tečaj EUR/CHF gibal v prihodnje, v trenutku sklenitve kreditne pogodbe ni imela. Izrecno nasprotuje dajatvenemu zahtevku, ki je postavljen napačno. Glede tega ugovarja tudi zastaranje.
3. V nadaljnjih vlogah sta stranki vztrajali pri svojih stališčih in jih podrobneje utemeljevali. Za odločitev pravno pomembne bo sodišče povzelo v nadaljnji obrazložitvi.

Sprememba tožbe

4. Tožnika sta na zadnjem naroku 7. 4. 2023 spremenila tožbo tako, da sta z dajatvenim delom tožbenega zahtevka (tč 3.) po novem zahtevala, da jima je toženka dolžna v roku 15 dni plačati 52.214,76 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 7. 4. 2023 dalje do plačila. Sodišče je spremembo tožbe dopustilo, saj se ta opira na istovrstno dejansko in pravno podlago kot že pri prej postavljenem zahtevku, poleg tega je smotrno, da se v istem postopku dokončno uredi razmerja med strankama in se tožbe ne kopičijo (prvi odstavek 185. člena Zakona o pravnem postopku, v nadaljevanju ZPP).



Dokazni postopek

5. V dokazne namene je prebralo in pogledalo listinske dokaze tožnikov v prilogah A 3 do A 62 spisa in toženke v prilogah B 1 do B 49 spisa. Pri tem je sodno prakso v citiranih prilogah upoštevalo v okviru materialnega prava, pravna mnenja, ki sta jih predložili pa kot del trditvene podlage vsake od pravnih strank.
6. Zaslilo je oba tožnika ter prič [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] in [REDACTED]. Tožnika sta umaknila dokaz z zaslišanjem prič mag. [REDACTED] in dr. [REDACTED], zato ju sodišče ni zaslilo.

Delna sodba

7. Sodišče je ocenilo, da je na podlagi obravnavanja samo del zahtevka, t. j. zahtevka na ničnost kreditne pogodbe in izbris hipoteke, ki je bila vknjižena na tej podlagi, zrel za končno odločbo. Glede tega je izdalo delno sodbo (314. člen ZPP).
8. Tožbeni del zahtevka na ničnost kreditne pogodbe in izbris hipoteke, ki je bila vknjižena na tej podlagi, je utemeljen.

Materialnopravna podlaga

9. Materialnopravno podlago za presojo spornega pogodbenega razmerja predstavljajo Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah¹, Zakon o varstvu potrošnikov², Zakon o potrošniških kreditih³ ter Obligacijski zakonik⁴. Sodišče bo določila, pomembna za odločitev, izpostavilo v nadaljnji obrazložitvi.
10. Obe stranki sta glede odprtih pravnih vprašanj predložili različne strokovne članke in pravna mnenja, vendar se je sodišče oprlo na sodno prakso SEU, Ustavnega sodišča in Vrhovnega sodišča, ki je nanje že odgovorila, zato se do teh podrobneje ne bo opredeljevalo. Enako velja za stališča tožnikov o vsebini hrvaške in druge tuje sodne prakse.

Nesporna dejstva

11. Med pravnima strankama ni sporno:

- tožnika sta kot solidarna kreditojemalca 17. 2. 2006 s toženko sklenila Pogodbo

¹ Ur. l. EU L 95, 21. 4. 1993, str. 29-34, v nadaljevanju: Direktiva 93/13.

² Ur. l. RS, št. 20/98 in nasl., v nadaljevanju: ZVPot.

³ Ur. l. RS, št. 70/00 in nasl., v nadaljevanju: ZPotK.

⁴ Ur. l. RS, št. 83/01 in nasl., v nadaljevanju: OZ.



o dolgoročnem tolarskem kreditu z valutno klavzulo, katere predmet je bil namenski – stanovanjski kredit v višini 195.000,00 CHF, v tolarski protivrednosti po srednjem tečaju Banke Slovenije za CHF na dan črpanja kredita, z rokom vračila v 240 mesečnih anuitetah v tolarski protivrednosti po srednjem tečaju Banke Slovenije na dan plačila;

- prva anuiteta kredita je zapadla 31. 3. 2006, zadnja zapade 28. 2. 2026, višina mesečne anuitete na dan sklenitve pogodbe je znašala 1.136,00 CHF;

- kreditna pogodba je določala obrestno mero v višini 12 mesečni CHF LIBOR + 2,05 % letno;

- za zavarovanje terjatve kreditne pogodbe se je v korist toženke ustanovila zastavna pravica (hipoteka) na nepremičnini parcela št. [redacted] sedaj [redacted] v lasti tožnikov, vsakega do deleža 1/2;

- v 20. členu kreditne pogodbe je bilo določeno, da v primeru, če tožnika ocenita, da nista več pripravljena prevzeti rizikov zviševanja obveznosti odplačila kredita v tolarjih, ki bi nastal kot posledica morebitnega zvišanja oziroma znižanja 12 mesečnega LIBOR-ja in gibanja tečaja valute, ki je osnova za preračun kredita (CHF), lahko na podlagi desetdnevne predhodne pisne najave v celoti predčasno odplačata kredit s pripadajočimi obrestmi ali podata banki v odobravanju vloge za refinanciranje obstoječega kredita z novim. V tem primeru sta dolžna solidarno plačati stroške predčasnega odplačila kredita.

O naravi kreditne pogodbe

12. Sodišče uvodoma pojasnjuje, da kreditna pogodba ni kompleksen finančni instrument, kot trdita tožnika. Cilj sporne kreditne pogodbe je pridobitev kredita, in ne investiranje ali špekuliranje z vrednostjo tuje valute, kot bo sodišče še pojasnilo.⁵ Sodišče tudi ugotavlja, da sta stranki v konkretnem primeru sklenili t. i. nepristni devizni kredit, pri katerem je kredit zaradi zavarovanja višine izpolnitev obeh pogodbenih strank zgolj indeksiran v tuji valuti. Ne gre torej za t. i. pristni devizni kredit, pri katerem bi bil predmet izpolnitve obeh strank (črpanje kredita in plačilo anuitet) s pogodbo določen v tuji valuti. V pogodbi je namreč izrecno dogovorjeno, da so izpolnitve obeh strank vezane na vsakokratno vrednost CHF po srednjem tečaju Banke Slovenije na dan izpolnitve, kar predstavlja klasično valutno klavzulo po prvem odstavku 372. člena OZ.⁶

5 O tem se je že izreklo Vrhovno sodišče (Sklep II Ips 201/2017, z dne 7. 5. 2018), ki se je sklicevalo na stališče, zavzeto v sodbi Sodišča Evropske unije C-312/14 z dne 3. 12. 2015, Banif Plus Bank Zrt. proti Márton Lantos in Mártonné Lantos. SEU je v tej pojasnilo, da odobritve in vračila kredita ni mogoče opredeliti kot „investicijske storitve in dejavnosti“ v smislu 2. točke prvega odstavka 4. člena Direktive 2004/39 o trgu finančnih instrumentov (t.i. Direktiva MiFID).

6 Pogodbeni stranki se lahko dogovorita, da se višina dolžnikove denarne obveznosti določi glede na spremembe cen za blago in storitve, izraženih z indeksom cen, ki ga ugotavlja



13. Sodišče tudi lahko sprejme sklep, da gre pri sklenjeni kreditni pogodbi za potrošniško pogodbo oz. sta jo sklenila tožnika kot potrošnika, saj sta pogodbo sklenila kot fizični osebi in za namen zunaj njune poklicne ali pridobitne dejavnosti (drugi odstavek 1. člena ZVPot).

Glede kavze pogodbe

14. Skladno s 1065. členom Zakona o obligacijskih razmerjih⁷ (ki se uporablja glede na drugi odstavek 1061. člena OZ) se banka s kreditno pogodbo zaveže dati uporabniku kredita na voljo določen znesek denarnih sredstev za določen ali nedoločen čas, v določen namen ali brez določenega namena, uporabnik pa se zavezuje plačevati banki dogovorjene obresti in dobljeni znesek denarja vrniti v času in na način, ki sta določena v pogodbi. Pogodbene stranke so se v Kreditni pogodbi (priloga A6) zavezale prav slednje; banka daje, tožnika pa sprejmeta denar 195.000,00 CHF, v tolarški protivrednosti po srednjem tečaju Banke Slovenije za CHF na dan črpanja kredita, prejemata ga za nakup stanovanjske hiše in delno plačila gotovine. Za čas kreditiranja so dogovorjene obresti (4. točka pogodbe). Namen pogodbe je torej jasen in viden navzven. Tožnika sta od banke prejela na posodo denar, ki ga bosta porabila za stanovanjski namen, vrnila ga bosta v določenem številu obrokov, morala bosta plačati tudi obresti. Kavza, pravni smisel (namen) ustreza zasledovanemu namenu, ki ga izraža pojem te pogodbe: pridobitev denarja za financiranje od kreditodajalca in kreditojemalčeva vrnitev denarja z obrestmi, kar predstavlja dajalčev zaslužek, ki je razlog odobritve kredita⁸. Sodišče pojasnjuje, da valutna klavzula ni prepovedana in niti ZPotK niti devizna zakonodaja v času sklenitve pogodbe nista prepovedovala ali omejevala sklepanja kreditnih pogodb v tuji valuti. O tem se je tudi že jasno izreklo Vrhovno sodišče⁹. Drži, da s sklenitvijo kredita v tuji valuti postane obveznost posojilojemalca odvisna od gibanja tečaja tuje valute. V tem smislu res gre za aleatorno pogodbo, kot trdita tožnika. Vendar pa je sklenitev aleatorne pogodbe dopustna, četudi bi bilo tveganje precejšnje ali neobvladljivo¹⁰. Ugovor nedopustnosti pogodbene kavze tako ne more biti utemeljen.

O zastaranju

15. Toženka se je dajatvenemu - kondikijskemu zahtevku med drugim upirala tudi s samostojnim ugovorom zastaranja. Glede tega zgolj pavšalno navede, da je tožeča stranka najkasneje v septembru 2011 vedela za okoliščine, na katerih temelji ničnostni zahtevak, to je uresničitev valutnega tveganja. Podrobneje razlogov za zastaranje ne obrazloži. Iz odgovora na tožbo gre sicer povzeti, da je v

pooblaščen organizacija (indeksna klavzula), ali glede na gibanje tečaja tuje valute (valutna klavzula), ali glede na spremembe drugih cen, če ni takšen dogovor v nasprotju z zakonom (prvi odstavek 372. člena OZ).

⁷ Ur. l. SFRJ, št. 29/1978 do 57/1989, v nadaljevanju ZOR.

⁸ Primerjaj Sodbo Vrhovnega sodišča II Ips 218/2004, z dne 16. 6. 2005.

⁹ Sklep Vrhovnega sodišča II Ips 201/2017, tč. 12 obrazložitve.

¹⁰ Prav tam, tč. 16 obrazložitve.



drugi polovici leta 2011 prišlo do predčasne uskladitve višine mesečne anuitete v evro protivrednosti, ki se je v primerjavi z letom 2010 povišala še za dodatnih 90 EUR, to je na 938,38 EUR oziroma da je takrat znašala že skoraj 200 EUR več od začetne mesečne anuitete v evro protivrednosti. Drugih (niti smiselnih) trditev, zakaj bi septembra 2011 kondicijski zahtevek tožnikov zapadel, toženka nima. Tožnika se utemeljeno branita, da se je mesečna anuiteta po letu 2011 tudi zniževala, ne le zviševala, kar pa toženka že sama priznava v odgovoru na tožbo. Med drugim zapiše, da se je 21. 2. 2012 mesečna anuiteta v evro protivrednosti nekoliko znižala, to je na 906,23 EUR, 19. 2. 2013, pa še za nekaj, in je znašala 881,31 EUR.

16. Ugovor zastaranja ni utemeljen. OZ nima določb o zastaranju zahtevkov iz neupravičene obogatitve. Ustaljeno in enotno stališče pravne teorije in sodne prakse je, da so kondicijski zahtevki, ki izvirajo iz izpolnitve ničnih pravnih poslov, zastarljivi, in da zanje velja splošen (petletni) zastaralni rok. Vprašanje pa je, kdaj ta rok začne teči. O tem se je že izreklo Vrhovno sodišče v zadevi II Ips 14/2020. Opozorilo je, da je v tovrstnih sporih treba upoštevati, da je potrošnik v razmerju do prodajalca ali ponudnika v podrejenem položaju glede pogajalske moči in ravni obveščenosti, zaradi česar privoli v pogoje, ki jih je prej sestavil prodajalec ali ponudnik, ne da bi imel možnost vplivati na njihovo vsebino. Upošteva tudi razlago SEU v zadevi C-698/18 in C-699/18 je pojasnilo, da zaveza nacionalnim sodiščem, da morajo upoštevati možnost, da potrošniki ne vedo, da je pogoj v pogodbi, sklenjeni s prodajalcem ali ponudnikom, nepošten ali da ne razumejo obsega svojih pravic, ki izhajajo iz Direktive 93/13, narekuje zaključek, da je treba dati potrošniku na razpolago razumen čas, v katerem se v zvezi s spornim razmerjem ne seznanijo le z vsemi pomembnimi dejanskimi okoliščinami, pač pa tudi z njihovimi pravnimi posledicami in s svojim pravnim položajem.
17. Prav upoštevanje možnosti, da potrošniki ne vedo ali da ne razumejo obsega svojih pravic, se izkazuje tudi v tej zadevi. Tožnika sta trdila (str. 31 prve pripravljalne vloge, list. št. 91 spisa), da jima je šele v letu 2015, ob tedanji drastični spremembi tečaja, ko se je razmerje CHF/EUR približalo razmerju 1:1, postalo znano, da je verjetno, da so se zanj neugodne tečajne spremembe ustalile in da gibanje valutnih tečajev, ki bi v povratni smeri izravnala prejšnja negativna gibanja v prid tečaja CHF v razmerju z EUR, ne bo več. Tožnik je o tem za sodišče tudi prepričljivo izpovedal, da takratni dvig anuitete, glede na njune zmožnosti odplačevanja, zanj ni bil več sprejemljiv. Toženka priznava, da je v letu 2015 res prišlo do drastične spremembe v razmerju CHF/EUR (kar je tudi sicer splošno znano - odmrznitve tečaja CHF 15. 1. 2015). Sodišče zato ni podvomilo v izpoved tožnika, da je bilo prav leto 2015 tisto, ki je tožnikoma razkrilo, da pogoji v pogodbi niso ustrezni in bo treba iskati pravno varstvo. Tožba, ki sta jo tožnika vložila 3. 1. 2020, torej pred potekom petletnega zastaralnega roka od nastopa navedenega dogodka, je zato pravočasna.



Glede ničnosti pogodbe zaradi kršitve pravic potrošnikov

18. Tožnika v bistvenem kot sporno izpostavljata dogovorjeno valutno klavzulo in posledice, ki iz tega izhajajo. Pri pogodbenem pogoju, po katerem je izplačilo kredita in njegovo vračilo vezano na CHF, gre za t. i. vsiljen glavni pogodbeni pogoj. Ne drži stališče toženke, da je šlo pri dogovorjeni valutni klavzuli za individualno oziroma posamično dogovorjen (torej nevsiljen) pogodbeni pogoj, ki bi se v vsakem primeru lahko izognil takšni presoji,¹¹ saj gre za primer, ko banka potrošniku ponudi na voljo več pogodbenih klavzul (npr. kreditno pogodbo v SIT ali z valutno klavzulo v EUR oziroma v CHF), vendar gre pri vsaki od njih, po tem, ko se potrošnik za eno odloči, za tipsko in vnaprej pripravljeno obliko pogodbenih pogojev. Tako stališče je zavzeto tudi v zadevi SEU C-186/16 *Andriuciu*.
19. V času sklenitve pogodbe veljavni ZVPot je v 22. členu določal, da se za pogodbene pogoje po tem zakonu štejejo vse sestavine pogodbe, ki jih določi podjetje, zlasti tiste, ki so določene v obliki formularne pogodbe ali splošnih pogojev poslovanja, na katere se pogodba sklicuje. Pogodbeni pogoji zavezujejo potrošnika le, če je bil pred sklenitvijo pogodbe seznanjen z njihovim celotnim besedilom. Šteje se, da je bil potrošnik seznanjen s celotnim besedilom pogodbenih pogojev, če ga je nanje podjetje izrecno opozorilo in če so mu bili dostopni brez težav. Pogodbeni pogoji iz prvega odstavka tega člena morajo biti jasni in razumljivi. Nejasna določila je treba razlagati v korist potrošnika. V 23. členu je isti zakon določal, da podjetje ne sme postavljati pogodbenih pogojev, ki so nepošteni do potrošnika ter, da so taki pogodbeni pogoji nični. V prvem odstavku 24. člena ZVPot pa je bilo določeno, kdaj se pogodbeni pogoji štejejo za nepošteno; če v škodo potrošnika povzročijo znatno neravnotežje v pogodbenih pravicah in obveznostih strank ali povzročijo, da je izpolnitev pogodbe neutemeljeno v škodo potrošnika ali povzročijo, da je izpolnitev pogodbe znatno drugačna od tistega, kar je potrošnik utemeljeno pričakoval ali nasprotujejo načelu poštenja in vestnosti. Kot je že v praksi SEU¹² in Vrhovnega sodišča¹³ zavzeto stališče, je presoja nepoštenosti pogoja odvisna od izpolnitve pojasnilne dolžnosti.

b) Pojasnilna dolžnost

20. Izpolnitev pojasnilne dolžnosti toženke v predpogodbeni fazi se nanaša na vprašanje ali je banka tožnikoma pred sklenitvijo sporne pogodbe ustrezno pojasnila vsebino in posledice sklenitve kreditne pogodbe v CHF tako, da sta lahko razumela tveganje, ki izhaja iz kreditnega posla in ga s sklenitvijo kreditne pogodbe v tuji valuti tudi sprejemata. Kriterije v zvezi z obsegom pojasnilne

¹¹ Zlasti odločba Vrhovnega sodišča II Ips 195/2018.

¹² Zlasti zadeve Paribas C-609/19 in združene zadeve C-776/19 do C782/19.

¹³ Posebej v zadnjih aktualnih sodbah II Ips 18/2022 in II Ips 8/2022.



dolžnosti bank je začrtalo SEU. V zadevi C-186/16 – Andriciuc je v okviru razlage pojma pojasnilne dolžnosti poudarilo, da bi morale posredovane informacije vsebovati vsaj to, kako bi na obroke za odplačilo kredita vplivala *zelo velika deprecijacija* domače valute in povečanje tujih obrestnih mer. Zahteva po opozorilu na možnost zelo velike deprecijacije domače valute ne izhaja zgolj iz priporočila Evropskega odbora za sistemska tveganja (ESRB), temveč tudi neposredno iz Direktive 93/13.¹⁴ To se smiselno ujema z (pre)ostalimi zaključki glede vsebine pojasnilne dolžnosti po Direktivi 93/13, kot jih je izpostavilo SEU in sta jih v svojo sodno prakso prenesla tudi Vrhovno sodišče¹⁵ in nazadnje Ustavno sodišče v odločbi Up-14/21-30 z dne 13. 1. 2022¹⁶. Ni torej dovolj, da je kreditojemalec seznanjen z možnostjo zvišanja ali znižanja vrednosti tuje valute, temveč mora prejeti informacije takšne intenzitete (kakovosti), da bo zmožen oceniti potencialno *znatne ekonomske posledice*¹⁷ pogodbenega pogoja za njegove finančne obveznosti; zavedati se mora, da prevzema valutno tveganje, ki ga bo ob devalvaciji valute, v kateri prejema dohodek, *morda težko nosil*¹⁸; da to med drugim pomeni pregledno pojasnjeno konkretno delovanje mehanizma¹⁹, v katerega spada zadevni pogoj. Zahteva, da je kreditojemalec, na podlagi informacij, ki jih je prejel od kreditodajalca, zmožen oceniti „znatne“ ekonomske posledice oziroma da se zaveda, da prevzema valutno tveganje, ki ga bo morda „težko“ nosil, (inherentno) vključuje, da je opozorjen tudi na možnost in vpliv „zelo velike“ deprecijacije domače valute na obroke za odplačilo kredita. V takšnem obsegu je tudi Ustavno sodišče v zgoraj omenjeni odločbi razlagalo pojem pojasnilne dolžnosti. Poudarilo je, da morajo biti pojasnila take narave, da lahko povprečen potrošnik na njihovi podlagi oceni potencialno znatne ekonomske posledice takega pogoja na njegove finančne obveznosti. Ključno je, da ima povprečen potrošnik na voljo takšne informacije, ki mu omogočajo oceno (oz. razumevanje) dejanskega tveganja, ki mu je izpostavljen v celotnem pogodbenem obdobju v primeru velikega znižanja vrednosti valute, v kateri prejema dohodek, oziroma zavedanje dejanskih ekonomskih posledic vpliva zelo velike deprecijacije domače valute na njegove kreditne obveznosti.

21. Sodišče uvodoma pojasnjuje, da ni odločilno, koliko sestankov in informativnih razgovorov sta se tožnika udeležila pri toženki pred sklenitvijo sporne kreditne pogodbe, niti to, kakšna opozorila naj bi jima v zvezi s kreditno pogodbo podal notar. Ključno je namreč, da *banka* potrošnika ustrezno informira. Tudi pojasnjuje, da je položaj tožnikov treba ocenjevati v luči povprečnega potrošnika. Pojem potrošnika v smislu 2. člena Direktive je objektivni in neodvisen od

14 Evropska Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. 4. 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah.

15 Prim. izhodišča Vrhovno sodišče v zadevah II Ips 197/2018, II Ips 195/2018, II Ips 197/2018, II Ips 201/2017, II Ips 141/2017 in II Ips 32/2019.

16 Stališčem, navedenim v ustavni odločbi, sledi tudi novejša sodna praksa (prim. sodbe VSL I Cp 883/2021, I Cp 67/2022 in II Cp 2118/2021).

17 Zadeva Andriciuc, 51. točka obrazložitve.

18 Prav tam, 50. točka obrazložitve.

19 Prav tam, 45. točka obrazložitve.

■
—
■

njegovih konkretnih znanj ali informacij, s katerimi dejansko razpolaga. Banka mora vsem kreditojemalcem posredovati vse znane informacije, ki omogočajo oceno ekonomskih vplivov spornega pogoja na njegove finančne obveznosti. Sodišče sicer ni imelo pomisleka, da tožnika ne bi izpolnjevala standarda povprečnega potrošnika (tožnik je [REDACTED], tožnica pa [REDACTED]).

22. Tožnik je zaslišan izpovedal, da sta z ženo iskala informacije glede kredita pri več bankah, tožena banka je bila nekako najbolj ugodna, zato sta se pri njej tudi dogovorila za sporni kredit. Kredit jima je bil predstavljen tako v evrih kot v švicarskih frankih, a glede na vsoto oz. ročnost kredita, ki sta ga potrebovala, za evrskega nista bila povsem kreditno sposobna. Želela sta namreč kredit z odplačilno dobo 20 let, da bi ga izplačala do upokojitve. Kot je povsem življenjsko prepričljivo izpovedal tožnik, se nista nadejala visokih pokojnin in sta želela do takrat urediti stanovanjsko vprašanje. Kredit v švicarskih frankih je bil izpostavljen kot boljši kredit - „da več dobita“. Za kreditno sposobnost v CHF je banka upoštevala vse njune prihodke, medtem ko pri kreditu v evrih temu ni bilo tako. Kredit v CHF jima je bil predstavljen kot varen, ugoden, z zagotovilom, da se tukaj ne bo bistveno nič spreminjalo, saj gre za stabilno valuto. Ob razgovorih se jima sploh ni postavljalo nobeno posebno vprašanje, saj na nobenem členu v pogodbi tudi ni bilo nobenega posebnega poudarka. Obstajala je tudi zloženka, da je CHF trdna valuta, da gre za kredit, ki je vreden zaupanja. Na podlagi te in pogovora z bančnikom, ki je o kreditu v CHF govoril samo v superlativih, sta se z ženo odločila za slednjega.
23. Tožnica je v svojem zaslišanju potrdila izpoved moža. Izpovedala je, da ju je referent [REDACTED] prepričal, da je to varen in „siguren“ kredit in zato sta ga vzela. Nobenih pomislekov ni bilo, da bi bilo v zadevi kar koli spornega, o razmerju tečaja med EUR in CHF jima ni bilo nič predstavljenega. Pojasnila je še, da so ju z možem 2015 poklicali na banko in predlagali konverzijo. Ponujali so jima kredit v evrih, kar bi bil zanj nov kredit in poleg tega še velik strošek. Tega plačilno nista bila zmožna, saj nista več mlada. Nato so jima rekli, da se nimajo kaj pogovarjati, če tega ne sprejmeta. Pred tožbo sta šla še dvakrat na banko, poskušala sta, da bi se nekako dogovorili. Banka ni imela posluha zanju, saj da se s strankami pogovarjajo samo, če pristanejo na konverzijo. Počutila sta se ogoljufana in osramočena. Banke je pri kreditu izkoristila njuno nevednost.
24. Sodišče ni imelo razloga, da tožnikoma ne bi verjelo. Zaslišan je njuno izpoved namreč potrdil tudi bančni referent [REDACTED], pri katerem sta tožnika sklepala kreditno pogodbo. Še ob zaslišanju je bilo iz izpovedi priče razbrati entuziazem nad krediti v CHF. Priča je uvodoma pojasnila, da so bili krediti v CHF takrat najcenejša opcija - bistveno cenejša, kakor če bi najemali evrski kredit. Zato se se bolj ali manj osredotočili na kredite v CHF. Po njenem mnenju boljše opcije ni bilo. Takrat nihče ni niti pomislil, da bo EUR toliko padel oz. CHF



toliko zrasel. Po mnenju priče je prav na račun tega, da je bil CHF tako nizek, veliko strank sploh prišlo do možnosti nakupa nepremičnine oz. so bili kreditno sposobni. Razlika med evriborom in liborjem je bila zelo visoka, obrok v CHF je bil med 20 in 30 % nižji pri kreditu v CHF. S tem je priča potrdila izpoved tožnika, da so bili kreditni pogoji glede kreditne sposobnosti za kredit v CHF (bistveno) ugodnejši od kredita v EUR. Potrdila pa je tudi, da tožnikoma glede tveganj, ki jih je kredit v CHF prinašal, ni bilo nič pojasnjenega oz. so bile izpostavljene le pozitivne prednosti kredita. Priča je namreč na vprašanje sodišča, če so takrat vzeli v zakup, da se lahko vrednost CHF bistveno spremeni proti vrednosti EUR, odgovorila, da je že samo po sebi umevno, da se lahko spremeni. Vendar nato dodala, da absolutno nikoli ne bi pričakovala in je bilo njeno mnenje, da bi neka tako trdna valuta kot je EUR ali pa CHF na tak način skočila oziroma padla. Čeprav je na vprašanje sodišča, ali je strankam zagotavljala, da ne bo sprememb, odgovorila „ne, ah kje, ne“, je zatem izpovedala ravno nasprotno; strankam je predstavila, da težko verjame, da bi se tako močna valuta spremenila. Kot je iskreno pojasnila, sploh ni pomislila, da bi se lahko to zgodilo, s strankami pa so o tečajih zelo redko govorili, ker je bil to takrat nepomemben faktor. Povedala je tudi, da posebnih navodil nadrejenih, kaj naj se v zvezi s krediti v švicarskih frankih strankam pove, ni imela.

25. Na mestu je tako zaključek, da banka svoje pojasnilne dolžnosti do tožnikov ni izpolnila. Tudi iz zaslišanj prič, kreditojemalcev, ki so sklepali omenjene kredite v isti poslovalnici kot tožnika, sodišče lahko sprejme enak zaključek. Vsem je lastno izpovedovanje, da ni bilo nikakršnega opozorila (referenta [REDACTED]) ali posebnih opozoril o (kakršnihkoli, ne le valutnih!) tveganjih pri sklepanju kreditov v švicarskih frankih. [REDACTED] je za sodišče verodostojno izpovedal, da mu je bilo na banki predstavljeno, da je kredit v švicarskih frankih bolj ugoden od evrskega, da je to trdna valuta in da je „super“. Absolutno ni bilo nikakršnega obvestila o kakršnihkoli tveganjih. Referenta je spraševal glede sprememb tečaja, vendar je bil odgovor, da je švicarski frank trdna valuta, referent je deloval suvereno in prepričano, da naj ne bi bilo nikakršnih problemov. Tega sicer izrecno ni zagotavljal, vendar pri njem ni bilo zaznati nobene negotovosti. Priča je pričakovala, da bo mesečni obrok bolj ali manj enak, odstopanje v obroku pa le v smislu prilagoditve obrestne mere, ne pa glede spremembe valute. Odstopanja v anuitetah ne bi smela biti velika. Podobno je priča [REDACTED] povedala, da je dobila zagotovilo, da se anuiteta bistveno ne bo spreminjala. Sodišče ji verjame tudi zato, ker je življenjsko prepričljivo pojasnila, da je bila zanjo višina anuitete bistvena. Kot mati samohranilka se je namreč zavedala, da ima še otroka, ki se šola in bo potrebovala denar tudi zanj, tako da si je pri višini anuitete pustila še nekaj rezerve. Tudi prič [REDACTED] so povedali, da je švicarski frank trdna valuta. Enako je po njeni izpovedi [REDACTED] referent na banki zagotovil, da bo anuiteta nihala malo gor ali dol, da bistvenih sprememb ne bo, ter da je kredit varen. Prepričljiva pa je bila tudi izpoved [REDACTED] (po poklicu ekonomista), da ima banka še iz prejšnjega



sistema renome spoštljive inštitucije in da je to, kar na banki povedo, zakon. Taka pričakovanja je imel tudi od toženke. Referent [REDACTED] mu je obrazložil sestavo obrestne mere. Ker je sam kolebal med evrom in švicarskim frankom, mu je referent rekel, da je evro stabilna valuta, da je dedič nemške marke, sedež evropske banke je v Nemčiji, Nemčija pa pod nobeno ceno ne bo pustila, da se razvrednoti evro. To je pretehtalo za kredit v CHF. Govora je bilo, da se bo anuiteta gibala par odstotkov gor ali dol oz. da gre za minimalno tveganje in ni treba nič skrbeti. Ob dilemi ali izbrati kredit v EUR ali CHF, je pri istem referentu dobila zagotovilo, da je kredit v švicarskih frankih najcenejši in se najbolj splača, tudi priča [REDACTED]. To ji je bilo večkrat ponovljeno, kot je za sodišče verodostojno izpovedala, enako, da sta tako evro kot švicarski frank trdni valuti.

26. Sodišče zgoraj izpostavljenim izpovedbam prič verjame tudi zato, ker je s strani tožnikov in prič opisan pristop banke do strank ob sklepanju spornih kreditov, potrdila priča [REDACTED]. [REDACTED] je bil takratni vodja poslovalnice, v kateri so tožnika in priče sklepali kreditne pogodbe. Izpovedal je, da so bile stranke pri sklepanju kreditnih pogodb v CHF opozorjene na valutno tveganje, a ni pojasnil, kaj naj bi to opozorilo vsebovalo. V nadaljevanju je razložil, da je banka imela na voljo le kratko obdobje, za katero so imeli podatke o gibanju razmerja med evrom in frankom (evro je od 1999²⁰) in tu ni bilo veliko za povedati. Na vprašanje sodišča, kaj bi torej strankam glede valutnega tveganja lahko pojasnili, je odgovorila, da takrat zgolj to, da obstaja valutno tveganje, da lahko tečaj zaniha, a v obdobju za katero so imeli podatke, velikega nihanja ni bilo. S tem pa je posredno potrdila izpoved priče [REDACTED] da očitno valutno tveganje sploh ni bila okoliščina, na katero bi banka stranke ob sklepanju opozarjala, kaj šele na možnost velikih sprememb tečaja. Priča je potrdila, da je bila za kredit v švicarskih frankih strankam na volja reklamna brošura, v kateri je bilo na kratko obrazloženo, za kakšen kredit gre, pa tudi, da glede kreditov v CHF bančni referenti posebnih navodil niso imeli. Kar je ključno, na vprašanje pooblaščenke toženke je po oceni sodišča povsem resnicoljubno izpovedala, da se je v zvezi s krediti v CHF strankam zagotavljalo, da se mesečna anuiteta ne bo bistveno višala in da je bilo tako oglaševano tudi v letaku. Enako kot priča [REDACTED] je povedala, da se je več kreditov sklepalo v CHF kot v EUR. Kot je še odgovorila na vprašanje pooblaščenca tožnikov, je bil ključni razlog za to v nižji anuiteti. Obrestna mera Libor in pribitek sta bila nižja kot pri evrskih kreditih. To pa je, kot je še povedala, pomenilo večjo kreditno sposobnost stranke. Sodišče glede slednjega ni imelo razloga, da ji ne bi verjelo.
27. Ob povzetem lahko nedvomno zaključiti, da toženka svoje pojasnilne dolžnosti do tožnikov ni izpolnila. Tožnikoma sploh ni posredovala informacij, na podlagi katerih bi sama lahko ocenila znatne ekonomske posledice zaradi nepredvidljivega gibanja tečaja, niti ju ni seznanila vsaj s tem, kako bi na obroke

²⁰ Priča je okvirno, s pristavkom, da, če se ne moti, navedla letnico 1997.



za odplačilo kredita in s tem na potencialni velik vpliv na njen ekonomski položaj vplivala zelo velika depreciacija SIT oziroma EUR v razmerju do CHF. Kot izpostavljeno zgoraj, banka tovrstnih opozoril sploh ni dajala oz. temu v takratnih (ugodnih) razmerah ni bila posvečena nobena pozornost. Tožnikoma je sporni kredit predstavila kot ugodnega in varnega. Zagotavljala jima je, da bistvenih sprememb že v višini mesečne anuitete ne bo, da bi opozorila, da sprememba tečaja lahko bistveno vpliva na porast glavnice (preračunano v EUR oz. sprva v SIT, v kateri tožnika prejmeta prihodke), kar je eden glavnih očitkov tožnikov, pa sploh ni bilo govora. Pri tem je po oceni sodišča popolnoma nerelevantno, če sta tožnika sama izbrala ročnost kredita. Na zahtevano vsebino pojasnilne dolžnosti to ni imelo nobenega vpliva. Sodišče je zato v nadaljevanju opravilo še test o poštenosti spornega pogodbenega pogoja.

b) nepoštenost glavnega pogoja

28. Sodišče EU je v zadevi *Andriuc* pojasnilo, da je presojo nepoštenosti treba opraviti glede na trenutek, v katerem je bila pogodba sklenjena, pri čemer je treba upoštevati vse okoliščine, ki bi jih banka lahko poznala ob sklenitvi pogodbe in bi lahko vplivale na njeno poznejše izvajanje, saj pogoj lahko pomeni neravnotežje med strankami, ki se pokaže šele med izvajanjem pogodbe. Pogoj o vračilu kredita v tuji valuti lahko ob devalvaciji nacionalne valute breme tečajnega tveganja nalaga potrošniku. Nacionalno sodišče mora ob upoštevanju vseh okoliščin konkretne zadeve ter zlasti strokovnega znanja in izkušenj banke glede mogočih sprememb menjalnih tečajev in tveganj pri posojilih v tuji valuti presoditi, ali je banka ravnala v dobri veri ter obstoj morebitnega znatnega neravnotežja med pravicami in obveznostmi strank.
29. Vrhovno sodišče je v zadevi *II Ips 8/2022* pojasnilo, da je za nepoštenost pogodbenega pogoja dovolj, da se življenjski primer prilega eni od štirih alinej iz prvega odstavka 24. člena ZVPot. Merilo dobre vere je v kontekstu presoje nepoštenosti pogodbenih pogojev objektivno, tako v vsebinskem kot v postopkovnem pogledu. Dobra vera z vsebino, kot je opredeljena v Direktivi 93/13, je zato kršena, če ponudnik pri vključitvi pogodbenega pogoja ne ravna skladu s profesionalno skrbnostjo *ali* če pogoj za potrošnika vzpostavlja breme, ki nasprotuje poštenu in pravični tržni praksi. *Zadostuje, da bi se ponudnik ob profesionalni skrbnosti lahko zavedal škodljivih posledic za potrošnika, tudi če se jih v resnici ni, niti jih ni želel. Za sklep, da banka ne zadosti zahtevam dobre vere (vestnosti in poštenja), zadošča, da banka poda pojasnila, ki ne ustrezajo zahtevam profesionalne skrbnosti; še toliko bolj pa to velja, če pojasnil sploh ne da ali pri pojasnjevanju celo zavaja potrošnika.*²¹ Treba je upoštevati, da glavni predmet obveznosti že ob pomanjkljivi pojasnilni dolžnosti postane nejasen

²¹ Točka 56. obrazložitve, pri čemer se Vrhovno sodišče sklicuje na svoj sklep v zadevi *II Ips 18/2022*, 31. in 32. točka obrazložitve.



(nepregleden), kar pojmovno pod legitimen vprašaj postavlja tudi soglasje volj o bistvenih vsebinah pogodbe (15. člen OZ).

30. Sodišče ugotavlja, da je v konkretni zadevi obseg pojasnil, ki jih je banka dala tožnikoma ob sklenitvi kreditne pogodbe tako pomanjkljivo izvedena, da nikakor ne ustrezajo zahtevam profesionalne skrbnosti. To pa nasprotuje načelu vestnosti in poštenja. Kot je namreč sodišče zgoraj ugotovilo, je iz zaslišanja tožnikov in prič razbrati, da je bila pri toženki vzpostavljena (kar) poslovna praksa, po kateri so kreditojemalce vzpodbujali za najem kredita v CHF (v primerjavi s krediti v EUR), ga oglaševali z letakom in strankam dajali ustna zagotovila, da gre za varen kredit, pri katerem se anuiteta ne bo bistveno spreminjala, ob tem pa strankam, konkretno tožnikoma (niti zgoraj navedenim pričam) pojasnil glede valutnega tveganja niso niti omenjali. Od banke, kot profesionalne institucije se pričakuje, da bo stranke opozorila najmanj na to, da obstaja ne le obrestno, pač pa tudi valutno tveganje, povezano s spremembo tečaja SIT/CHF oz. EUR/CHF. O tem, kot ugotovljeno, pri tožnikih ni bilo niti govora, banka pa je tožnika zavajala z obljubami (preko referenta, z letakom), da gre za varen in ugoden kredit. Tak pogodbeni pogoj je nedvomno nepošten, nepošteni pogoji pa so nični.
31. Sodišče je zato ugodilo zahtevku tožnikov na ugotovitev, da sta Notarski zapis [redacted] in Pogodba o dolgoročnem tolarskem kreditu z valutno klavzulo št. [redacted] z dne 17. 2. 2006, nična.
32. Ker s tem ni več podlage za vknjižbo hipoteke ID pravice: [redacted] pri nepremičnini ID znak parcela [redacted], ki je bila vknjižena na podlagi odpravka neposredno izvršljivega notarskega zapisa opr. št. [redacted] z dne 22. 2. 2006 za zavarovanje denarne terjatve v višini glavnice 195.000,00 CHF v tolarski protivrednosti po srednjem tečaju banke Slovenije za CHF na dan vračila kredita, z obrestmi 12 mesečni libor + 2,05 % letno, z zapadlostjo glavnice dne 28. 2. 2026, skupaj z zaznambo neposredne izvršljivosti notarskega zapisa, je sodišče tudi ugodilo zahtevku za neveljavnost te ter odločilo, da se izbriše.
33. Do ostalih navedb pravnih strank, ki so zunaj te delne odločitve, se ob gornjih razlogih, zato ni izrekalo.

Stroški postopka

34. Odločitev o pravnih stroških je sodišče pridržalo za končno odločbo, ko bo znano, kakšen je bil celotni uspeh pravnih strank v tem postopku (164. člen ZPP).

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo je dopustna pritožba v roku 30 dni od dneva prejema pisnega odpravka. Pritožba se vloži pisno pri tem sodišču, v dveh izvodih. O pritožbi bo



odločalo Višje sodišče v Ljubljani. Pritožba mora vsebovati navedbo sodbe, zoper katerega se vlaga, izjavo, da se sodba izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika. Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozvalo vložnika, da jo popravi ali dopolni. Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodne takse, se šteje, da je pritožba umaknjena. V primeru, da stranka vloži pritožbo po pooblaščenju, mora biti ta odvetnik ali druga oseba, ki je opravila pravniški državni izpit, sicer sodišče pritožbo zavrže.

Ljubljana, 17. maj 2023

Sodnica:

mag. Mirjana Reberc, l. r.



Ta prepis je soglasen z izvirkom

Podpis pristojne
sodne osebe:



**REPUBLIKA
SLOVENIJA
OKROŽNO
SODIŠČE**

LJUBLJANA

Opr. št. P 1/2020 -II

SKLEP

Okrožno sodišče v Ljubljani je po sodnici mag. Mirjani Reberc,

v pravdni zadevi tožeče stranke: [REDACTED], EMŠO [REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED] - [REDACTED] in [REDACTED], EMŠO
[REDACTED] [REDACTED], [REDACTED], ki ju oba zastopa
Odvetniška pisarna Robert Preininger, d. o. o., iz Šmarja pri Jelšah, zoper toženo
stranko: **UNICREDIT BANKA SLOVENIJA, d. d.**, ki jo zastopa Odvetniška
pisarna Branka Sedmak, s sedežem v Ljubljani,

zaradi ugotovitve ničnosti kreditne pogodbe in plačila zneska 15.317,81 (zvišano na
52.214,76) in neveljavnosti vknjižbe, izbrisa neveljavnosti vknjižbe in vzpostavitve
prejšnjega ZK stanja (vrednost spora 124.703,21 EUR),

17. maja 2023





SKLENILO:

Končana glavna obravnava se začne znova glede zahtevka za plačilo.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče je v predmetni zadevi ocenilo, da je na podlagi obravnavanja samo del zahtevka, t. j. zahtevk na ničnost kreditne pogodbe in izbris hipoteke, ki je bila vključena na tej podlagi, zrel za končno odločbo. Glede tega je izdalo delno sodbo (314. člen Zakona o pravdnem postopku, v nadaljevanju ZPP).
2. Ker je glavno obravnavo na naroku 7. 4. 2023 zaključilo, je zaradi nadaljnjega odločanja o dajatvenem delu zahtevka tudi sklenilo, da se končana glavna obravnava znova začne (292. člen ZPP).

PRAVNI POUK:

Zoper ta sklep ni posebne pritožbe.

Ljubljana, 17. maj 2023

Sodnica:

mag. Mirjana Reberc, l. r.



Ta prepis je soglasen z izvirnikom

Podpis pristojne
sodne osebe: